

Rakastu villiin luontoon
SABI SABI
Safarien ylellinen helmi

12.11.2017 14.00

Sabi Sabin yksityisellä luonnonsuojelualueella yhdistyy henkilökunnan rajaton rakkaus luontoon, henkeäsalpaavat maisemat sekä villieläimet hienostuneeseen luksukseen, joka on viimeistelty pikkutarkasti mietityillä yksityiskohdilla.

Elefantteja, kirahveja! Pienkone kaartelee vielä taivaalla, mutta sen ikkunoista näkyy jo pieni lupaus siitä mitä on laskeuduttuamme mahdollisuus nähdä. Puolentoista tunnin, ikuisuudelta tuntuvan lennon jälkeen kone laskeutuu Sabi Sabi Private Game Reserven omalle kentälle. Kuumuus tunkeutuu koneen sisään jo ennen kuin sen ovea on edes avattu. Silkkihousut liimaantuvat kiinni reisiini, otsalle hiipii pieniä salakavalia hikipisaroita. Mutta mitä väliä, voisin olla onnellinen vaikka rankkasateen raivotessa saapuessamme unelmien kohteeseen.

Matkustajia on vastassa muutamia Sabi Sabin autoja sekä rangereita, jotka ovat tervehtimässä meitä heti saatuamme jalkamme tukevasti maanpinnalle. Ranger polvipituisissa shortseissa, lyhythihaisessa paidassa sekä maastokengissä kättelee ja esittäytyy Graigiksi. Koulupoikamaisesta olemuksesta huolimatta, hänen käden puristuksensa on jämäkkä. Mielessäni naurahdan, ettei rangerin heikko kädenpuristus villieläinten keskellä välttämättä herättäisi luottamusta vieraiden keskuudessa. Tämä nuori, vakavailmeinen mies kertoo olevansa ajajamme koko vierailumme ajan. Rangerit kantavat vieraiden matkalaukut autoihin ja vieraat voivat sammuttaa janonsa jäitä täynnä olevassa coolerissa olevilla juomilla.

Kun pienkone on saatu turvallisesti ilmaan, on juuri saapuneiden Sabi Sabin vieraiden aika nousta autoihinsa ja lähteä kohti majapaikkojaan, jotka sijaitsevat eri puolilla tätä

luonnonsuojelualuetta.

Sabi Sabin 30-vuotta vanhalla yksityisellä luonnonsuojelualueella on neljä erilaista majoittumismahdollisuutta. Perheille sopiva Bush Lodge, pieni ja intiimi Little Bush Lodge, romanttinen, vanhanajan safaritunnelmaa henkivä Selati Camp sekä modernin tyylikäs Earth Lodge. Jokaiseen majoitusmakuun on löydettävissä hienostunut, tyylikäs vaihtoehto. Sabi Sabi ei kuitenkaan tarjoa luksusta piittaamatta sitä ympäröivästä luonnosta. Päinvastoin. Paikan periaatteisiin kuuluu kaksi asiaa: Ensiksikin säilyttää nopeasti katoavia erämaa-alueita sekä turvata suojelualue eläimistölle sekä kasvistolle Etelä-Afrikan perintönä. Toiseksi turismin tulee olla vahvasti ekoturismia, joka linkittyy ympäristönsuojeluun sekä paikallisten tarpeisiin.

Jo matka lentokentältä majapaikkaan on muistoihin jäävä elämys. Hattuni lierin alta voin katsella impaloita, seeproja, kuduja sekä vesiantilooppeja, jotka ovat keskipäivän helteestä huolimatta liikkeellä. Graig tekee heti vaikutuksen tiedoillaan kertoessaan sekä eläimistä että luonnosta. Hänen tietomääränsä on valtaisa, jokaiseen esitettyyn kysymykseen häneltä löytyy vastaus. Neljänkymmenen minuutin ajomatkan jälkeen saavumme Selati Campiin. Auton saavuttua paikalle on meitä vastassa hotellin manageri, kuten joka kerta vieraiden saapuessa, sekä henkilökuntaa, joka ojentaa pienen tuoksuvan pyyheliinan, joka tulee todella tarpeeseen paahtavassa helteessä.

Istun upottavalla sohvalle Selati Campin oleskelualueella, joka on sisustettu siirtomaahenkisesti. Seinillä olevat laatat muistuttavat joskus alueella kulkeneesta junaradasta. Tervetuliaisdrinkkien aikana matkatavarani kuljetetaan "lodgeeni" sekä minulle kerrotaan tulevista safareista sekä painotetaan ettei pimeällä saa koskaan kulkea yksin: edes Sabin Sabin leirit eivät ole aidattuja, joten ihmiset ovat osa luontoa ja luontokappaleet voivat vapaasti tulla alueelle. Selati Campissä ei ole ollut harvinaista saada vieraaksi leopardia. Earth Lodgessa norsut ovat jokapäiväisiä tuttavuksia eivätkä leijonien vierailutkaan ole harvinaisia.

Tunnelma on lämmin, rento ja kodikas, mutta äärimmäisen kohtelias. Jo ensi hetkistä voi tuntea että vieraista välitetään sekä heidän olostaan halutaan tehdä kaikin tavoin miellyttävä.

Päästyäni lodgeen numero 4, voin vain huokaista tyytyväisyydestä. Huoneisto on mitä ihastuttavin: katosvuode, korkeaselkäiset korinojatuolit, vanha matka-arkku, hillityt värit, puusta koristeveistetty vaatekaappi. Värimaailma on harmoninen sekä levollinen. Kylpyhuoneessa on tassullinen amme, öljylamput on sijoitettu pesualtaiden reunalle, kukkasia on aseteltu niin kylpyammeen kuin suihkunkin eteen. Kuumia päiviä varten on jokaisessa lodgessa oma ulkosuihku. "Majoihin" on luotu yksinkertainen, vanhanajan safaritunnelmaa henkivä tunnelma: kuin aikamatka menneeseen maailmaan. Lopputulos on lämmin, kaunis kokonaisuus, jossa pieniinkin yksityiskohtiin on kiinnitetty huomiota. Yöpöydällä oleva tervetuliaiskirje, johon on kirjoitettu asukkaan etunimi, antaa kokonaisuudelle viimeisen silauksen.

En kuitenkaan ehdi jäädä nauttimaan huoneesta sen pidemmäksi aikaa, sillä lounas on juuri katettu. Istuudun tutkimaan ruokalistaa, mutta katsahdus edessä aukeavalle savannille saa hymyn nousemaan huulille: seepralauma, kolme sarvikuonoa ja kaksi elefanttia käyskentelevät tuossa edessä, sadan metrin etäisyydellä! Big fivesta on nähty jo kaksi ennen kuin olen saanut edes viinilasia eteeni. Tästä kai unelmien safarimatkassa on kyse: vierailijat ja eläimet elävät lähekkäin pitkin päivää, ihmisten kunnioittaessa eläinten oikeuksia olla niiden omilla maillaan.

Kolmen ruokalajin lounaan jälkeen olisi hetki aikaa levätä joko huoneessa tai uima-altaalla ennen iltasafaria. En kuitenkaan osaa käyttää tätä hetkeä lepoon, olen siihen aivan liian innostunut. Puhkun hyvää tuulta ja odotusta kuin suurinkin viidakon valloittaja. Täten olen ensimmäinen henkilö iltapäiväteellä, joka tarjoillaan joka päivä ennen ilta-ajoa. Kello 16.30 on vihdoin aika lähteä safarille. Melkein juoksen autoon kuin varmistaakseni ettei se lähde ainakaan ilman minua. Nyt Graigin mukana on Zeb, auton keulalla istuva jäljittäjä, joka on asunut alueella koko elämänsä. Nämä kaksi miestä muodostavat täydelliseen yhteistyöhön pyrkivän tiimin, jota ilman meidän vierailijoiden ei olisi mahdollista nähdä puoliakaan eläimistä.

Tällä ensimmäisellä ajollamme meitä on autossa vain neljä vierasta. Täten yhdeksänpaikkaisessa jeepissä on reilusti tilaa. Sydän hakkaa odotuksesta ja levittelen laitearsenaalini valmiiksi tallentamaan jokaisen mahdollisen hetken. Iltapäivän aurinko on helmikuun lopussa vielä huumaavan kuuma, luonto vihreää, ruohikko pitkää. Mutta mikään näistä asioista, joiden pitäisi vaikeuttaa eläinten näkemistä, ei tunnu vaikuttavan tähän seikkaa.

Jo parin minuutin ajon jälkeen voimme katsella muutaman metrin päästä kuinka kaksi nuorta sarvikuonourosta sekä äiti että poikanen ja kosiomatkalla oleva uros tasapainottelevat voimasuhteidensa viidakossa. Nuoret urokset pitävät välimatkaa vanhempaan. Naarassarvikuono yrittää pysytellä lähellä poikastaan, joka kuitenkin tulee tekemään tuttavuutta automme lähelle: Siinä tuo pienokainen tapittaa meitä pienillä silmillään, ja pieni sarvenalku kurkottaa kohti sinistä taivasta. Miten hellyttävä pieni otus! Mutta tämän äiti ei pidä taustalla väijyvän uroksen aikeita laisinkaan suloisina. Yhdessä hetkessä naarassarvikuono ilmoittaa urokselle että tämän on turha edes kuvitella tulevansa liian lähellä! Sarvikuono naaras näyttä kuinka nopeisiin liikkeisiin se tarvittaessa pystyy. Mikä ääni hermostuneesta äidistä lähteekään sen ilmoittaessa urokselle ettei halua tämän läheisyyttä! En todellakaan haluaisi asettua hurjistuneen sarvikuonon eteen.

Jatkettuamme matkaamme antilooppien koko kirjo esittäytyy meille: Impaloita eli pala-antilooppeja, isokuduja, hyppyantilooppeja, vesiantilooppeja, hassun näköisiä knuuantilooppeja. Nämä suurisilmäiset savannin asukit katselevat vierailijoita uteliaina kunnes pyrähtävät juoksuun kohti jo vähitellen laskevaa aurinkoa. Ympäröivä luonto näyttää satukirjan kuvitukselta. En voi muuta kuin huokailla ja hokea mielessäni sanaa "uskomatonta". Graigin tietämys luonnosta tuntuu olevan loputon. Olenkin oppinut Afrikan eläimistä ensimmäisen tunnin aikana enemmän kuin edellisellä Etelä-Afrikan safarilomallani kolmen päivän aikana.

Ei ainoastaan jäljittäjä vaan yhteistyö muidenkin rangereiden kanssa auttaa löytämään vaikeamminkin löydettävissä olevia eläimiä. Yht'äkkiä Graig hiljenee, sulkee radion ja painaa kaasua. Auto pompahtelee epätasaisella tiellä ja nuori ranger pahoittelee ajotyylinsä nopeutta, mutta pyytää luottamaan häneen. Jännittyneinä mietimme, mitä mahtaa olla tulossa. Hetken nopeatempoisen ajon jälkeen Garig hiljentää ja ymmärrän hänen kiireensä syyn. Koko autossa istuva vieraiden kavalkadi huokaa tyytyväisenä.

Siinä keskellä tietä köllöttelee urosleopardi. Se katselee välinpitämättömästi paikalla olevia, nuolee hetken tassujaan, nousee ylös ja jatkaa matkaansa äänettömästi tassutelen. Leopardi kävelee vain puolen metrin etäisyydeltä, jos kurottaisin autosta voisin koskea siihen! Haltioituneina seuraamme eläintä pimenevässä illassa. Välillä se pysähtyy, hieroo itseään pusikoihin ja merkitsee reviiriään. Ilmaan nousee popcornin tuoksu: Leopardin merkitsemä alue tuoksuu kuin elokuvateatterin aula. Noin tunnin jälkeen loppuu yhteismatkamme tämän eläimen kanssa, sillä leopardi katoaa tiheän kasvillisuuden sekaan ja yön pimeyteen. Aika on lentänyt kuin siivillä eikä kukaan ole halunnut pysähtyä edes hetkeksi ihailemaan auringonlaskua sekä nauttimaan jokaiselle varatuista juomista, jotka oli tiedusteltu ennen lähtöämme ja pakattu mukaan.

Palattuamme Selati Campiin, meitä odottaa illallinen. Ulos, tähtitaivaan alle on katettu valkoisin liinoin peitetty pöytä. Kymmenet lyhdyt ja kynttilät valaisevat pimeässä, keskellä pihaa loimuaa nuotio. Syömme samassa seurassa kuin olemme tehneet ajonkin. Jokaisen kasvoilla hehkuu edelleen ajon jättämä innostus. Kokki tulee luoksemme, esittäytyy ja esittelee neljän ruokalajin illallisen, joka koostuu alkuruoasta, keitosta, pääruoasta sekä jälkiruoasta. Jokainen saa valita haluamansa tai vaikka herkutella koko menun. Olemme keskellä villiä luontoa, mutta illallinen on kuin parhaimmassa ravintolassa. Ruoka, viini sekä ajon tuoma innostus takaavat sen, että heti jälkiruoan jälkeen olen valmis laskemaan katosvuoteeni verhot alas ja vaipumaan unten maille.

Aamu on huumaavan kaunis ja viimeisetkin unenrippeet karisevat astuessani ulos lodgestani. Puolikuuden aikana aurinko alkaa nousta puiden takaan, kastepisarat kimmeltävät hämähäkinverkoissa, ilma on raikas, muttei kylmä. Venyttelen kävellessäni polkua pitkin päärakennukselle, hiekan jyvät ratisevat kenkieni alla. Olen täynnä hyvää tuulta ja energiaa. Aamuteen jälkeen hyppäämme autoon ja lähdemme ajamaan kohti savannia,

jonka takaa aurinko nousee nopeasti. Illasta poiketen, emme jää katsomaan auringon ensimmäisistä säteistä nauttivia antilooppeja, jotka tuijottavat meitä isot korvat höröllään. Graig ajaa hiljaisena, mutta määrätietoisesti kohti meille tuntematonta päämäärää. Alan jo ymmärtämään, että Graigin hiljentyessä jotain ihmeellistä on odotettavissa.

Hieraisen unisia silmiäni ja viimeistään nyt herään täydellisesti tähän päivään. Aamuleijonia! Voiko päivä enää ihanammin alkaa? Harvaharjainen nuori urosleijona istuu tien vieressä selkä kyyryssä, näyttäen siltä kuin se murjottaisi. Sen aamu ei näytä piristyvän meidän läsnäolostamme. Kohta maassa makaavan kaatuneen puun päälle kiipeää toinen harvaharjaleijona.

Leijonat eivät yleensä kiipeä puihin, ja niinpä tämäkin uhkarohkea kiipeilijä kompastuu alas tulessaan ja tipahtaa maahan kuono edellä. Se pudistelee hetken päätään pöllähtäneenä, mutta lähtee sitten kävelemään määrätietoisesti kohti tiellä makoilevaa, aamuauringosta nauttivaa emoaan, joka on jo jäänyt poikiaan pienemmäksi. Leijonaperhe lähtee yhdessä liikkeelle ja veljekset intoutuvat aina välillä leikkiin, hyökkäävät toistensa kimppuun, läpsäyttelevät toisiaan tassuillaan, näyttävät hampaitaan. Emo luo poikasiinsa aina välillä tuiman katseen, mutta jatkaa matkaansa. Leikkien välissä nuoret urokset palaavat emonsa luo ja tassuttelevat rinnakkain kohti meille tuntematonta päämäärää.

Jo puolen tunnin kuluttua jätämme leijonat taaksemme, jotta leijonat saavat jatkaa matkaansa rauhassa. Huikea, käsin kosketeltava ilo ja innostuneisuus vallitsee jeepissä. Pysähdymme hetkeksi nauttimaan teetä, kahvia ja virvokkeita. Olen niin onnellinen, että haluaisin vain tanssia savannilla. Sadan metrin päässä impalat katselevat aamukahvia ja -teetä nauttivia vieraita, joista yhden jalat tapailevat tanssiaskelia.

Palatessamme aamuajolta, aamiainen on jo katettu kuten joka aamu. Listalta saa tilata erilaisia munakkaita, tarjoilupöydältä löytää kaiken tarpeellisen. Erikoismaininnan ansaitsevat tuoreet hedelmät, jotka ovat suussa sulavan makeita sekä jäissä oleva etelä-afrikkalainen kuohuviini. Lasillinen kuohuviiniä tekee aamiaisesta kuninkaallisen. Norsulauma kävelee hiljakseltaan kohti edessämme levittäytyvää aukiota, porukan pienin steppailee hieman epävarmoin askelina ja heiluttelee pikkuruista kärsäänsä, tietämättä vielä mitä sillä oikein tekisi. Illallisen yhteydessä on puhuttu lisää campien alueilla vierailleista eläimistä, mutta nyt näyttää siltä kuin eläimet pysyttelisivät vieraista kunnioittavan välimatkan päässä.

Lähtiessäni aamiaiselta yksin asunnolle, katselen perisuomalaiseen tapaan maata enkä eteeni. Kuulen siivoojan huikkaavaan minulle jotain. Nostan katseeni ja hymyilen tälle ymmärtämättä mistä hän puhuu. Kääntäessäni katseeni takaisin kohti kulkusuuntaani, ymmärrän naisen tarkoituksen. Edessäni kymmenen metrin päässä seisoo tuhansia kiloja painava uroselefantti. Jämähdän niille jaloilleni, seison asennossa kuin tinasotilas. Suljen silmäni, mutta avatessani ne voin vain todeta, että tämä on todellista, eikä johdu nauttimastani kuohuviinilasillisesta. Elefantti katselee minua pienillä silmillään, minä tuijotan sitä puoliksi ihaillen, puoliksi kauhuissani. Juuri näinä hetkinä kamera ei luonnollisesti ole mukana, otan askeleen lähemmäksi, jotta saisin ikuistettua kohtaamisen edes ipadiini. Mutta niin ottaa elefanttikin eikä se halua ainakaan minusta kuvaa muistoksi.

Minun tekee mieli huutaa, minun tekee mieli juosta. Moneen kertaan päähämme on kuitenkin teroitettu; pidä katsekontakti, peräänny mutta ÄLÄ juokse. Muistan Graigin sanat "If you run, you're dead". Minun tulee sillä hetkellä nuorukaista kova ikävä, mutta samalla ymmärrän asian toistamisen tarpeellisuuden. Ja ehkä juuri siksi pystyn hillitsemään itseni ja perääntymään rauhallisesti, askel kerrallaan. Päästyäni takaisin päärakennukselle, ei kukaan odota nopean paluuni syynä olevan uroselefantin läsnäolo. Rangerit Charlie & Graig hälytetään paikalle. he ajavat elefantin tiehensä ja niin tuo jättiläismäinen otus katoaa takaisin savannille.

Normaali rauha on palannut alueelle, mutta minä taisin kokea yhden elämäni hätkähdyttävimmistä hetkistä. On aika lähteä kävelysafarille, joka järjestetään jokaisen aamusafarin ja aamiaisen jälkeen. Graig ja Charles varustautuvat kiväärein ja me seuraamme heitä kuin pienet linnut jonossa. Ryhmän kuuluisi olla hiljaa, mutta se näyttää olevan joillekin ylivoimainen tehtävä.

Kävelysafareiden tarkoituksena on tutustua paremmin kasveihin ja savannien pieniin asukkaisiin kuten hämähäkkeihin ja muihin hyönteisiin. Joskus näidenkin kävelyiden aikana voi törmätä jopa metsästäviin leijoniin. Me emme törmää mihinkään hämähäkkiä, joka sekään ei ollut ihan pieni, isompaan, mutta saamme mielenkiintoisen luennon alueen historiasta. Kultakuumeesta, alueella vallinneesta hieman erikoisista junajärjestelyistä, entisistä maanomistajista sekä puuhun leijonia paenneista matkalaisista. Afrikan savannit ovat todellakin mielenkiintoisten, outojen, hullunkuristen tarinoiden koti! Tunnin kävely neljänkymmen asteen paahteessa saa paidan selkämyksen kastumaan, ja nyt jos koskaan huoneiston ulkosuihku tuntuu olevan mitä parhain keksintö.

Palattuamme Selati Campiin, saamme huomata, että myös kafferipuhveleita on kerääntynyt paikan edustalle. Oma Big five tuli juuri nyt täyteen. Katselen hetken noita sarvipäisiä otuksia, jotka lekottelevat pienessä vesilätäkössä. Nekin näyttävät täysin vaarattomilta, mutta Graigin mielestä ne ovat viimeisiä savannin eläimistä joiden eteen kannattaa asettua.

Nopean siistiytymisen jälkeen, hyppään autoon puhdas valkoinen mekko päälläni ja Zeb lähtee viemään minua kohti Earth Lodgea sekä spahetkeä Amani spassa. Jokainen ajomatka on Sabi Sabissa elämys, niin kuin nytkin. Elefanttilauma pysäyttää meidät jo alkumatkasta, ja hetkeä myöhemmin savanni avautuu edessäni kuin Edenin puutarha, jossa kirahvit, seeprat vesiantiloopit, sarvikuonot ja impalat elävät rinta rinnan.

Kasvohoidon jälkeen olen euforisessa tilassa ja Earth Lodgessa nautittu kevyt lounas sekä lasillinen rosé viiniä kruunaavat täydellisesti alkaneen päivän! Seinäkoristeissa liikkumattomina lepäilevät pienet, valkoiset, täydellisesti sisustuksen väritykseen sopivat sammakot ovat välillä vilkuilleet lounastajia, mutta mikäs se sieltä meitä nyt vilkuileekaan: Elefantti, joka on tullut nauttimaan Earth Lodgen uima-altaiden vedestä. Sabi Sabi on uskomaton paikka, safarit eivät lopu ajojen jälkeen vaan vieraat elävät niitä joka ikinen hetki.

Kohtaamiset eläinten kanssa eivät lopu siten tähän vaan vielä paluumatkalla tienvarrella mutalätäkössä vilvoittelee naarashyeena. Zeb pysäyttää auton, Hyeena katsoo meitä hetken kuin arvioiden tilannetta, mutta nousee lätäköstään kuin vaivautuneena. Se tassuttelee hitaasti läheiseen pusikkoon ja kääntyy katsomaan meitä syyttäen: Me taisimme juuri pilata tämän spahetken. Olen pahoillani tämän puolesta.

Jokainen päivä toistaa periaatteessa samaa kaavaa: aamuajo, aamiainen, kävelysafari, lounas, lepoaikaa, iltapäivätee, ilta-ajo, illallinen. Mutta siitä huolimatta jokainen päivä on mielenkiintoinen, erityisesti jokainen ajo on oma erityinen, mieleenpainuva kokemuksensa. Koskaan ei voi tietää mitä eläimiä nähdään ja kuinka ne käyttäytyvät. Luonto on arvaamaton, hallitsematon, ja me olemme siitä nauttivia tarkkailijoita.

Esimerkiksi Afrikan villikoirat ovat alueella todella harvinaisia, mutta me onnistumme näkemään niitä kolmen peräkkäisen ajon aikana. Lauma, johon kuuluu niin aikuisia kuin pentujakin viihtyy Sabi Sabin alueella harvinaisen pitkään. Ne muistuttavat todellakin koiria jolkotellessaan pitkin savannia, kuulostellessaan sen ääniä ja mahdollisia saaliita. Olemme seuranneet niiden matkaa useampia kertoja, toiveena nähdä onnistunut metsästys. Lauma on hajaantunut ja Graig pysäyttää auton keskelle tietä. Kymmenen metrin päässä seisoo villikoira ja kuuntelee. Yht'äkkiä puiden seasta loikkaa impala, autossa käy vieno kohahdus. Eläin lentää kevyesti tien yli, ponnistaa uuteen hyppyyn ja villikoira seuraa tämän esimerkkiä. Pidätän hengitystäni. Hyökkäys epäonnistuu, ja impala sekä villikoira katoavat puiden sekaan. Huokaan helpotuksesta antiloopin puolesta, mutta samalla pettymyksestä villikoiran vuoksi. Luonto toimii kuten sen pitääkin, mutta onneksi jätämme metsästyksen seuraamisen.

Päivät lentävät kuin siivillä. Aamuviiden hetki tuntuu muuttuvan hetkessä illallisajaksi ja yöunet tuntuvat jäävän aina liian lyhyiksi. Kolmen Selati Campissa vietetyn yön aikana ehdin yhteensä kuudelle ajolle. Olen kuoleman väsynyt viimeisenä aamuna, sillä en ole käyttänyt aamiaisen jälkeen olevien kävelysafarien jälkeisiä hetkiä nukkumiseen. Mutta fyysisestä rapistuneisuudestani huolimatta nautin edelleen jokaisesta hetkestä täysin rinnoin.

Viimeisen ajon aikana harmaat, raskaat pilvet roikkuvat taivaalla. Ilmasta huolimatta ajo huipentuu siihen, että löydämme viisi naarasleijonaa nauttimassa aamun lepohetkestä. Ne nukkuvat lempeän näköisinä kuin isot kissat. Yksi heistä heittäytyy selälleen kuin odottaen rapsutuksia, mutta kuten hyvin tiedämme kyseessä ovat villieläimet. Lauman vanhin rouva näyttää näppäryytensä ja reaktionopeutensa kuullessaan rapsahduksen. Kuin muistuttaen, että joitakin asioita on hyvä ihailla vain turvallisen välimatkan takaa.

Yesterday, today, tomorrow. Eilinen, tämä päivä, huominen. Sabi Sabin oma tunnuslause sopii paikalle täydellisesti. Kaikki päivät jatkuvat yhtenä nauhana, sitoen menneen tulevaan. Matkailijat vaihtuvat, mutta luonto jatkaa omaa elämäänsä. Lumoten sinne eksyvän.

Myrsky on varoitellut tulostaan jo edellisestä illasta lähtien ja muutamia sadepisaroita tipahtelee taivaalta. Synkeä ilma sopii mieleen hiipivään ikävään. Kiitorata on tarkistettu ja se on vapaa sinne silloin tällöin vaeltavista eläimistä. Pienkoneen irrotessa kiitoradasta tekee mieli itkeä kuin teininä lomaromanssia hyvästellessä. Sabi sabi on ehkä minun suurin lomaromanssini, ja ikävöin sitä suunnattomasti. Tunne ei ole kuitenkaan lohduton: tämä rakkaus ei katoa mihinkään, sen luo voi aina palata ja sen voi löytää kerta toisensa uudelleen yhtä kauniina ja ihmeellisenä kuin se oli ensimmäiselläkin kerralla.

FAKTAT SABI SABI
o Sijaitsee 500 kilometriä itään Johannesburgista.
o Ensimmäiset eurooppalaiset tulivat alueelle 1830.
o Alueella on kulkenut myös junarata.
o Nykyinen Sabi Sabi perustettiin vuonan 1979.
o Sabi Sabin periaatteisiin kuuluu mm. paikallisten palkkaaminen ja kestävän matkailun edistäminen.
o Sabi Sabin alueella on neljä eri majoitusmahdollisuutta: Earth Lodge, Selati Camp, Bush Lodge ja Little Bush Camp.
o Aamut ja illat saattavat olla kylmiä myös lämpiminä vuodenaikoina: mukaan kannattaa siten ottaa aina lämpimiä vaatteita.

PLUSSAT

o Luonnon ja eläinten kunnioitus
o Kohtelias ja asiantunteva henkilökunta
o Majoitus

MIINUKSET

o Yhteiset illalliset, jotka kestivät myöhään. Aikaiset aamuherätykset saattavat siten olla piinallisia, jos tarvitsee unta enemmän kuin kuusi tuntia yössä.